RETTENS DOM (Femte Afdeling)

1. juli 2010 *

I de forenede sager T-568/08 og T-573/08,

Métropole télévision (M6), Neuilly-sur-Seine (Frankrig), ved advokaterne O. Freget, N. Chahid-Nouraï, R. Lazerges og M. Potel,

Télévision française 1 SA (TF1), Boulogne-Billancourt (Frankrig), ved advokaterne J.-P. Hordies og C. Smits,

sagsøgere,

støttet af:

Canal +, Issy-les-Moulineaux (Frankrig), ved advokat E. Guillaume,

intervenient,

* Processprog: fransk.

mod

Europa-Kommissionen ved B. Stromsky og B. Martenczuk, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Franske Republik, først ved G. de Bergues og A.-L. Vendrolini, dernæst ved G. de Bergues og L. Butel, som befuldmægtigede,

France Télévisions, Paris (Frankrig), ved advokaterne J.-P. Gunther, D. Tayar, A. Giraud og S. Snoeck,

intervenienter,

angående påstande om annullation af Kommissionens beslutning K(2008) 3506, endelig af 16. juli 2008 om Den Franske Republiks påtænkte kapitaltilførsel på 150 mio. EUR til France Télévisions SA og påstande om at pålægge Kommissionen at indlede den formelle undersøgelsesprocedure,

har

RETTEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras (refererende dommer), og dommerne M. Prek og V.M. Ciucă,

justitssekretær: fuldmægtig T. Weiler,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. marts 2010,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 16 EF har følgende ordlyd:

»Med forbehold af artikel 73 [EF], 86 [EF] og 87 [EF] og i betragtning af den plads, som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse indtager i Unionens fælles værdinormer, og den rolle, som de spiller med henblik på at fremme social og territorial samhørighed, sørger Fællesskabet og medlemsstaterne inden for deres respektive kompetenceområde og inden for rammerne af denne traktats anvendelsesområde for, at sådanne tjenester ydes på grundlag af principper og vilkår, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver.«

2 Artikel 86, stk. 2, EF bestemmer:

»Virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, eller som har karakter af fiskale monopoler, er underkastet denne

traktats bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem. Udviklingen af samhandelen må ikke påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse.«

3 Artikel 87, stk. 1, EF bestemmer:

»Bortset fra de i denne traktat hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.«

4 Artikel 311 EF har følgende ordlyd:

»De protokoller, der i gensidig forståelse mellem medlemsstaterne knyttes som bilag til denne traktat, udgør en integrerende del af traktaten.«

5 Protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne (EFT 1997 C 340, s. 109, herefter »Amsterdamprotokollen«), der blev indført ved Amsterdamtraktaten som bilag til EF-traktaten, bestemmer:

»Medlemsstaterne, som tager i betragtning, at offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne hænger direkte sammen med de demokratiske, sociale og kulturelle behov i de enkelte samfund og med nødvendigheden af at bevare mediepluralisme, […] er blevet enige om følgende fortolkende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab:

Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab griber ikke ind i medlemsstaternes beføjelse til at finansiere public service radio- og tv-virksomhed, for så vidt finansieringen ydes til radio- og fjernsynsforetagender, så disse kan opfylde deres public service-opgaver som pålagt dem, defineret og tilrettelagt af de enkelte medlemsstater, og denne finansiering ikke ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser, idet der tages hensyn til opfyldelsen af disse public service-opgaver.«

6 Den 15. november 2001 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om anvendelse af statsstøttereglerne på public service-radio- og tv-virksomhed (EFT C 320, s. 5, herefter »meddelelsen om radio- og tv-virksomhed«), hvori den fastsatte de principper, den ville følge ved anvendelse af artikel 87 EF og artikel 86, stk. 2, EF på offentlig finansiering af public service-radio- og tv-selskaber.

Sagens baggrund

7 France Télévisions SA er et offentlige holdingselskab, oprettet ved fransk lov nr. 2000-719 af 1. august 2000 om ændring af lov nr. 86-1067 af 30. september 1986 om kommunikationsfrihed (JORF nr. 177 af 2.8.2000, s. 11903), der ejer public service-kanalerne France 2, France 3, France 4, France 5 og France Ô samt RFO (Réseau France Outre-mer), som omfatter de public service-radio- og tv-selskaber, der sender i de franske oversøiske departementer og territorier.

8 Som følge af den franske præsidents meddelelse af 8. januar 2008 vedrørende afskaffelse af tv-reklamer på offentlige kanaler meddelte Den Franske Republik den 11. juni 2008 Kommissionen, at den påtænkte at foretage en kapitaltilførsel på 150 mio. EUR til France Télévisions.

9 Den 18. juni 2008 anmodede Kommissionen Den Franske Republik om yderligere oplysninger, hvilke den modtog ved skrivelse af 26. juni 2008.

10 Den 16. juli 2008 vedtog Kommissionen beslutning K(2008) 3506 endelig om Den Franske Republiks påtænkte kapitaltilførsel på 150 mio. EUR til France Télévisions (herefter »den anfægtede beslutning«). Et resumé heraf blev offentliggjort i EU-tidende af 23. september 2008 (EUT C 242, s. 2).

11 I den anfægtede beslutning har Kommissionen anført, at den anmeldte foranstaltning er omfattet af den almindelige kontekst for France Télévisions' offentlige finansiering, som allerede blev undersøgt i dens beslutning 2004/838/EF af 10. december 2003 om

Frankrigs statsstøtte til France 2 og France 3 (EUT 2004 L 361, s. 21, herefter »beslutningen af 10. december 2003«) og i dens beslutning K(2005) 1166 endelig af 20. april 2005 om støtte til France Télévisions (støtte E 10/2005 (ex C 60/1999) — Frankrig, radio- og tv-licens), hvoraf et resumé er offentliggjort i EU-tidende af 30. september 2005 (EUT C 240, s. 20) (herefter »beslutningen af 20. april 2005«), men at den udgør en særskilt foranstaltning i forhold til dem, der er genstand for de nævnte beslutninger (den anfægtede beslutnings punkt 3).

12 Efter at have fastslået at kriterierne for statsstøtte, dvs. at staten intervenerer eller yder støtte ved hjælp af statsmidler, at støtten påvirker samhandelen mellem medlemsstater, at den giver modtageren en fordel, og endelig at den fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene, var opfyldt (punkt 13-33 i den anfægtede beslutning), har Kommissionen, i forbindelse med undersøgelsen af den anmeldte foranstaltning undersøgt, om statsstøtten var forenelig med fællesmarkedet som omhandlet i artikel 86, stk. 2, EF (den anfægtede beslutnings punkt 34-50).

13 Efter at have fastslået, at betingelsen vedrørende definitionen, pålægget og kontrollen med varetagelsen af offentlig tjeneste i France Télévisions var opfyldt (den anfægtede beslutnings punkt 36-42), undersøgte Kommissionen betingelsen om proportionalitet (den anfægtede beslutnings punkt 43-49).

14 I den henseende har Kommissionen bemærket, at France Télévisions' finansiering af public service var baseret på et todelt finansieringsystem som defineret i meddelelsen om radio- og tv-virksomhed, idet den består af statsmidler og indtægter fra kommercielle aktiviteter, og at denne meddelelse gentog medlemsstaternes principielle frihed til at vælge, hvorledes deres forpligtelse til public service skal finansieres, idet der tages udgangspunkt i, at statslig finansiering normalt er nødvendig, forudsat at

statsstøtten ikke overstiger nettoomkostningerne for public service-opgaven, henset til de øvrige direkte eller indirekte indtægter fra sidstnævnte (den anfægtede beslutnings punkt 43).

15 Kommissionen har fastslået, at den anmeldte statsstøtte »i form af en kapitaltilførsel på 150 mio. EUR kun oversteg forskellen i de allerede fastslåede reklameindtægter på […] mio. EUR mellem de indtjente reklameindtægter for perioden mellem januar og juni 2008 og reklameindtægterne for samme periode i 2007 med […] mio. EUR«. Den tilføjede, at »henset til regeringens bekræftede ønske om at fjerne reklame fra offentligt tv, synes denne tendens helt forudsigelig i henseende til at nå frem til det skøn, som virksomheden har foretaget, og som de franske myndigheder har godkendt, på […] mio. EUR i tabte indtægter for hele 2008« (den anfægtede beslutnings punkt 45).

16 Kommissionen har fastslået, at »i denne forbindelse er definitionen af forpligtelser og andre finansieringskilder for France Télévisions' public service uforandrede, med øgede omkostninger på […] mio. EUR, hvilket ifølge de franske myndigheder skyldes nødvendigheden af at skulle sende flere programmer som følge af, at der ikke vises reklamer«, og den antog, at »faldet i reklameindtægter på […] mio. EUR ville medføre et tilsvarende fald i nettoindtægterne fra kommercielle aktiviteter ved herved automatisk og proportionelt at øge nettoomkostningen for public service-opgaven, der i øvrigt bliver […] mio. EUR dyrere, henset til behovet for flere programmer« (den anfægtede beslutnings punkt 46).

17 Kommissionen har bemærket, at »under disse omstændigheder kunne en yderligere offentlig støtte på 150 mio. EUR ikke anses for at overskride de ændringer i nettoomkostningerne forbundet med public service, der skyldes udviklingen i

reklameindtægterne for 2008 og behovet for flere programmer«, og at »kapitaltilførslen derfor ikke kunne medføre overkompensation for omkostninger, der skyldes opfyldelsen af public service-opgaven« (den anfægtede beslutnings punkt 47).

18 Under henvisning til Den Franske Republiks forpligtelser i forbindelse med andre af France Télévisions' finansieringsforanstaltninger, der blev undersøgt i beslutningen af 20. april 2005 (den anfægtede beslutnings punkt 12), har Kommissionen bemærket, at »under alle omstændigheder er tildelingen af nye statsmidler til France Télévisions betinget af overholdelsen af de forpligtelser, som Den Franske Republik har påtaget sig og implementeret i sine love og administrative bestemmelser for at undgå, at støtten af statsmidler medfører en overkompensation for nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed [...]« (den anfægtede beslutnings punkt 48).

19 Kommissionen har anført, at »i forbindelse med den foreliggende sag har de franske myndigheder bekræftet [for den] [...], at disse bestemmelser fandt anvendelse«, og at »myndighederne forpligtede sig til at anvende disse på den påtænkte kapitaltilførsel, således at den blev anvendt til udgifter, der skyldes France Télévisions' public service-forpligtelse«. Kommissionen har tilføjet, at »[de nævnte] myndigheder således har forpligtet sig til at undersøge, om dette er tilfældet og at sende den en rapport herom senest tre måneder efter 2008-regnskabsårets afslutning«, og har bemærket, at »der skal tages hensyn til den reelle udvikling i France Télévisions' reklameindtægter for hele 2008 og eventuelle omkostninger til programmer, der kan øge omkostningerne forbundet med public service« (den anfægtede beslutnings punkt 49).

20 På baggrund af det ovenstående har Kommissionen, inden for rammerne af artikel 4, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1), besluttet ikke at rejse indsigelser mod den anmeldte foranstaltning, da det drejer sig om en støtte, der er forenelig med traktaten i medfør af artikel 86, stk. 2, EF, og har besluttet, at Den Franske Republik senest tre måneder efter afslutningen af regnskabsåret 2008

skal underrette den om den faktiske brug af denne støtte til finansiering af de public service-forpligtelser, der påhviler France Télévisions, (den anfægtede beslutning, under overskriften »5. Beslutning«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 17. december 2008 anlagde sagsøgerne, Métropole télévision (M6) og Télévision française 1 SA (TF1), de foreliggende sager.

22 Ved to kendelser afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 6. maj 2009 fik Canal + tilladelse til at intervenere til støtte for M6's påstande, i sag T-568/08, og for TF1's påstande, i sag T-573/08.

23 Ved fire kendelser afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 22. juni 2009 fik Den Franske Republik og France Télévisions tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande i sagerne T-568/08 og T-573/08.

24 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 2. februar 2010 er de foreliggende sager blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

25 Ved skrivelse af 8. marts 2010 har Canal + meddelt Retten, at den ikke havde til hensigt at intervenere i retsmødet den 10. marts 2010.

26 M6, støttet af — bortset fra hvad angår sagens omkostninger — Canal +, har i sag T-568/08 nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen pålægges at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 TF1, støttet af — bortset fra hvad angår sagens omkostninger — Canal +, har i sag T-573/08 nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen pålægges at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik og France Télévisions, i sagerne T-568/08 og T-573/08 nedlagt følgende påstande:

— Søgsmålet afvises delvist og forkastes delvist.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Under retsmødet den 10. marts 2010 har sagsøgerne givet afkald på deres tredje påstand om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, hvilket er blevet tilført protokollatet for retsmødet.

Retlige bemærkninger

30 M6 har gjort tre anbringender gældende, der vedrører for det første en tilsidesættelse af selskabets processuelle rettigheder, for det andet Kommissionens mangelfulde oplysninger og for det tredje en tilsidesættelse af begrundelsespligten. TF1 har gjort to anbringender gældende om for det første en tilsidesættelse af forpligtelsen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i tilfælde af alvorlige vanskeligheder, og for det andet en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

31 Hvad angår M6's første annullationsanbringende, som ifølge Kommissionen bør afvises, henset til Rettens procesreglements artikel 44, stk. 1, litra c), skal det realitetsbehandles. Dette første annullationsanbringende skal nemlig sammenholdes med M6's andet anbringende, hvor selskabet i det væsentlige, ad modum TF1's første anbringende, søger den anfægtede beslutning annulleret, idet der forelå alvorlige vanskeligheder, der burde have nødvendiggjort indledning af den formelle undersøgelsesprocedure.

32 Under disse omstændigheder skal undersøgelsen af de foreliggende sager indledes med M6's første og andet annullationsanbringende under ét, og TF1's første annullationsanbringende.

M6's første og andet annullationsanbringende, under ét, og TF1's første annullationsanbringende, der i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af pligten til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i tilfælde af alvorlige vanskeligheder

Parternes argumenter

33 Sagsøgerne, støttet af Canal +, har gjort gældende, at den anfægtede beslutning indeholder en række unøjagtigheder, hvilket viser, at Kommissionen ikke har indhentet tilstrækkelige oplysninger og ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt de konkrete såvel økonomiske som juridiske omstændigheder, der ligger til grund for France Télévisions' tab af reklameindtægter. Derfor har Kommissionen ikke været i stand til at fastslå, at der forelå alvorlige vanskeligheder, som ville have krævet, at den formelle undersøgelsesprocedure blev indledt.

34 Blandt disse påståede former for unøjagtigheder indgår for det første Kommissionens vurderinger, hvorefter »meddelelsen af 8. januar 2008 og bekræftelsen på den endelige fjernelse af reklame [har] haft en umiddelbar indflydelse på France Télévisions økonomi« (punkt 9 i den anfægtede beslutning), selv om det er France Télévisions' nye salgsbetingelser — hvis vedtagelse udgør en strategisk fejltagelse fra virksomhedens side — der er skyld i France Télévisions' tab af reklameindtægter. Som andre årsager til nedgangen i France Télévisions' reklameindtægter har TF1 tilføjet markedsvilkårene i Frankrig for salg af reklameplads, der allerede gjorde sig gældende inden præsidentens meddelelse af 8. januar 2008, og som Kommissionen har haft kendskab til.

35 Henset til Kommissionens fejlagtige vurderinger vedrørende France Télévisions' tab af reklameindtægter, var Kommissionen ikke i stand til at fastslå, at dette tab faktisk skyldtes forsømmelig ledelse forbundet med en ændring af France Télévisions' markedspolitik, en konstatering, der kunne have fået den til at konkludere, at den omtvistede støtte i realiteten skjulte en driftsstøtte, der skulle fritage France Télévisions for de omkostninger, som selskabet normalt skulle afholde i forbindelse med den daglige ledelse eller de sædvanlige aktiviteter, og som kun kunne tillades under særlige omstændigheder.

36 For det andet har Kommissionen ikke med rimelighed kunnet antage, uden at foretage en nøjagtig analyse af de pågældende omkostninger og indtægter, at nedgangen i reklameindtægter »automatisk« øgede nettoomkostningen forbundet med public service (den anfægtede beslutnings punkt 46). I denne henseende påberåbtes punkt 49, sidste punktum, i meddelelsen om radio- og tv-selskabers public service-opgaver.

37 For det tredje forekommer Kommissionens påstand i den anfægtede beslutnings punkt 4, hvorefter »støtten, ved at forbedre koncernens likviditet, skulle gøre det muligt at foretage de nødvendige investeringer til opfyldelse af dens public service-opgaver, hvis korrekte udførelse ifølge de franske myndigheder er blevet vanskelig«, suspekt, da der kan rejses tvivl om, at det eneste tab, for første halvår i 2008, på 37% af de 28% af France Télévisions' indtægter, der stammer fra reklamer, kan påvirke virksomhedens økonomiske situation i en sådan grad, at det bliver vanskeligt at sikre den korrekte udførelse af public service i 2008.

38 For det fjerde har Kommissionen (i den anfægtede beslutnings punkt 9) anført, at France Télévisions' konkurrenter »gradvist tilpassede deres kommercielle ydelser med henblik på at tiltrække annoncørerne ved at tilbyde reklameplads og gunstige priser for 2009 på betingelse af, at en del af France Télévisions' omsætning skulle

overføres til dem allerede i 2008«, selv om sagsøgerne på ingen måde havde gjort deres ydelser betinget på den beskrevne måde.

39 For det femte har Kommissionen ikke gjort sig ulejlighed med at finde det endelige bestemmelsessted for den anmeldte støtte. Den foregav således selv ikke at have kendskab til den endelige brug, eftersom den angav, at »de nye midler, der blev tilført [France Télévisions], normalt skulle tilføres koncernens finanser uden formelt at være øremærkede«. En sådan adfærd svarer imidlertid ikke til Kommissionens sædvanlige udøvelse af sine kontrolbeføjelser. Kommissionen burde ikke have stillet sig tilfreds med den franske regerings påstande og burde have undersøgt, om den tildelte støtte rent faktisk opfyldte kravene i proportionalitetprincippet. Det er endelig gjort gældende, at støtte til reklamekampagner og markedsundersøgelser med henblik på salg af virksomhedens produkter udgør driftsstøtte.

40 Sagsøgerne konkluderer, at Kommissionen ikke har rådet over samtlige nyttige oplysninger for at kunne foretage en korrekt undersøgelse af den anmeldte støtte og ikke sikrede sig troværdigheden af de oplysninger, den modtog vedrørende årsagerne til France Télévisions'reklameindtægtstab, hvilket fik den til at afvise, at der forelå alvorlige vanskeligheder, der burde have ført til indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure.

41 Den omstændighed, at vurderingen af støtten og dens forenelighed med fællesmarkedet kun tog tre uger, et usædvanligt kort tidsrum, og at Kommissionen kun en enkelt gang tog kontakt med de franske myndigheder, kan begrunde en mistanke om, at Kommissionen har forsøgt at drage fordel af, at den indledende undersøgelsesprocedure ikke er særlig transparent, for således hurtigt at forkaste eller se bort fra de alvorlige vanskeligheder, der kunne have begrundet indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure. Ved ikke at høre de interesserede parter har Kommissionen tilsidesat kontradiktionsprincippet.

42 Hvad angår Kommissionens argument om, at det i den anfægtede beslutning anslåede omfang af indtægtstabet og stigningen i omkostninger til programmer ikke er blevet bestridt, har TF1 svaret, at en sådan indsigelse ikke ville kunne antages til realitetsbehandling, eftersom den, i henseende til vurderingen af den anmeldte støttes forenelighed med fællesmarkedet ville gå ud over sagens rammer, begrænset til beskyttelsen af selskabets processuelle rettigheder. Hensigten med søgsmålet er ikke at anfægte Kommissionens vurderinger i den anfægtede beslutning, men at bevise, at de oplysninger, der ligger til grund for beslutningen, er ukorrekte samt godtaget ukritisk og uden undersøgelse, således at Kommissionens undersøgelse er utilstrækkelig og ufuldstændig.

43 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik og France Télévisions, bestridt sagsøgerens argumenter.

44 Hvad først og fremmest angår sagsøgernes argumenter om, at den anfægtede beslutning er baseret på faktiske unøjagtigheder og utilstrækkelige oplysninger, har Kommissionen anført, at en sådan argumentation kun ville kunne godtages, hvis den anfægtede beslutning rent faktisk indeholdt sådanne unøjagtigheder eller var baseret på sådanne utilstrækkelige oplysninger, hvis Kommissionen ikke kunne se bort fra disse unøjagtigheder eller utilstrækkeligheder, og endelig, hvis disse var afgørende for dens beslutning om, hvorvidt støtten var forenelig med fællesmarkedet.

45 Hvad for det første angår den påståede faktiske unøjagtighed i den anfægtede beslutning i henseende til årsagen til France Télévisions' tab af reklameindtægter, er det ikke årsagen eller årsagerne til disse tab, men deres omfang samt de øgede udgifter til programmer, der er afgørende for at forklare den anfægtede beslutning.

46 Ifølge Kommissionen har sagsøgerne dog hverken bestridt omfanget af tabet af reklameindtægter eller France Télévisions' øgede omkostninger til programmer i 2008, og det er ikke gjort gældende, at virksomheden skulle have næret tvivl om disse punkter.

47 De punkter, som sagsøgerne baserer deres kritik på, er i realiteten accessoriske i relation til opbygningen af Kommissionens ræsonnement, der i det væsentlige, i den anfægtede beslutnings punkt 45, baserede sig på den foreløbige konklusion i beslutningens punkt 10, som på ingen måde blev anfægtet af sagsøgerne. Sagsøgerne betragter disse punkter isoleret, selv om de nuanceres i andre afsnit i den anfægtede beslutning.

48 Kommissionen har således ikke gjort gældende, at meddelelsen af 8. januar 2008 i sig selv forklarede hele tabet af reklameindtægter, og den har heller ikke udelukket, at dette tab kan skyldes andre årsager. Det kan imidlertid ikke afvises, at den pågældende meddelelse kunne få annoncørerne til at henvende sig til andre udbydere med henblik på at sende deres reklamer. Kommissionen har subsidiært tilføjet, at sagsøgerne ikke med deres argumenter har bevist, at tabet i reklameindtægter primært skyldes årsager uden sammenhæng med meddelelsen.

49 Endelig har Kommissionen gjort gældende, at som det fremgår af den anfægtede beslutnings henvisninger til beslutninger af 10. december 2003 og 20. april 2005, har den på ingen måde, i modsætning hvad TF1 har antydet, undladt at vurdere de givne oplysninger i disses kontekst.

50 Sagsøgernes argument, hvorefter det var nødvendigt med fyldestgørende oplysninger om årsagerne til tabet af reklameindtægter under henvisning til, at der ikke kunne ydes driftsstøtte til dækning af ledelsesmæssige fejl i France Télévisions' reklameaktiviteter,

eller at sådanne fejl burde straffes med, at der ikke blev stillet offentlige midler til rådighed som alternativ til de reklameindtægter, der imidlertid var nødvendige for public service-opgaven, er baseret på en fortolkningsfejl af den anfægtede beslutning og meddelelsen om radio- og tv-selskabers opgaver. Kommissionen anfører, at artikel 86, stk. 2, EF tillader, at driftsomkostninger forbundet med en public service-opgave kompenseres, og at det fremgår af meddelelsen om radio- og tv-selskabers opgaver, at den skal sikre, at statsfinansieringen ikke medfører uforholdsmæssige virkninger, og at overkompensation undgås, hvilket den har gjort i den denne sag. Den pågældende meddelelse forbeholder ikke statsstøtten til veldrevne virksomheder. Selv når behovet for offentlig finansiering af en public service-opgave skyldes ledelsesfejl, kan et sådant finansieringsbehov give anledning til statsstøtte, forudsat at der ikke sker overkompensation for nettoomkostningerne forbundet med public service, og at samtlige øvrige betingelser i meddelelsen er overholdt. Det følger heraf, at Kommissionen ikke havde grund til at antage, at de oplysninger, den havde til rådighed, var utilstrækkelige med henblik på at vurdere, om støtten var forenelig med fællesmarkedet.

51 Hvad for det andet angår argumentet, hvorefter Kommissionen ikke, uden at foretage en nøjagtig analyse af omkostninger og indtægter, med rimelighed har kunnet antage, at underskuddet i reklameindtægter »automatisk« og proportionelt øgede nettoomkostningen for public service-opgaven (den anfægtede beslutnings punkt 46), har den gjort gældende, at udviklingen i France Télévisions' nettoindtægter fra kommercielle aktiviteter på kort sigt afhang direkte af udviklingen af selskabets reklameindtægter, idet intet har givet anledning til at tro, at omkostningerne vedrørende dens kommercielle aktiviteter kunne ændre sig mærkbart frem til 2008, der blev undersøgt i den anfægtede beslutning. Det var følgelig korrekt, at tabet i reklameindtægter kunne nedsætte nettoindtægter fra kommercielle aktiviteter og »automatisk« øge nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomheden. Kommissionen har således i forbindelse med en vurdering af en fremtidig situation fastlagt de pågældende omkostninger og udgifter, uden at dette berører en efterfølgende vurdering, således som det fremgår af den anfægtede beslutnings punkt 49.

52 Hvad for det tredje angår den påståede ukorrekte erklæring om, at støtten var nødvendig for, at France Télévisions kunne foretage de nødvendige investeringer til opfyldelse af public service-opgaven, hvis korrekte udførelse ifølge de franske myndigheder var blevet vanskelig, har Kommissionen bemærket, at det hverken er bestridt, at det skønnede tab af France Télévisions' reklameindtægter for 2008 beløb sig til ca. 5% af omsætningen, eller at France Télévisions har skulle afholde flere omkostninger til programmer som følge af, at der ikke længere sendes reklamer.

53 Dette indtægtstab og nye omkostninger til programmer har imidlertid »automatisk« ført til en stigning i nettoomkostningerne forbundet med public service med mere end 300 mio. EUR, der således langt overstiger beløbet for den anmeldte støtte, såfremt tendensen i årets første seks måneder fortsætter.

54 Det er åbenbart, at en sådan situation ville have været problematisk, henset til Den Franske Republiks forpligtelse til at undgå, at støtten med offentlige midler medfører en overkompensation af nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed, eftersom alt tydede på, at France Télévisions ikke, ved kun at bruge de midler, der blev tildelt af staten, og uden at modtage den anmeldte støtte, kunne klare nævnte stigning i nettoomkostningerne. Under disse omstændigheder kan TF1 ikke, uden noget bevismæssigt grundlag, foregive, at en sådan situation ikke ville påvirke France Télévisions' økonomiske situation i en sådan grad, at det ville blive vanskeligt at udføre public service-opgaven i 2008.

55 Hvad for det fjerde angår den påståede ukorrekte erklæring, hvorefter France Télévisions' konkurrenter gradvist tilpassede vilkårene for deres ydelser for at tiltrække annoncører ved at tilbyde gunstige priser for 2009 på betingelse af, at en del af France Télévisions' omsætning skulle overføres til dem allerede i 2008, har Kommissionen anført, at rådgivere fra en konkurrende virksomhed havde underrettet den om denne

adfærd under et møde afholdt inden meddelelsen af det pågældende støtteprojekt, den 29. maj 2008.

56 Denne adfærd, der må betegnes som »fornuftig«, og i relation til hvilken Kommissionen på alle måder har været forsigtig, har under alle omstændigheder kun givet anledning til en accessorisk og underordnet begrundelse. Derfor er betragtningerne om omfanget af tabet af reklameindtægter stadige gyldige, selv i det tilfælde hvor det ikke fuldt ud bevises, at de kommercielle vilkår fra France Télévisions' konkurrenter var tilpasset med det formål at overtage dennes markedsandele. Kommissionen har gjort gældende, at det således ikke var nødvendigt at underkaste denne oplysning kontradiktionsprincippet, og at M6' argument herom, eftersom det ikke vedrører et væsentligt punkt i selskabets ræsonnement, ikke kan medføre en annullation af den anfægtede beslutning.

57 Hvad for det femte angår argumentet om utilstrækkelige oplysninger om den anmeldte støttes endelige bestemmelsessted, en utilstrækkelighed, der påstås at kunne medføre en risiko for tildeling af driftsstøtte til aktiviteter uden for public service, har Kommissionen gjort gældende, at ikke blot var størrelsen af den pågældende støtte (150 mio. EUR) væsentlig lavere end det skønnede tab i reklameindtægter og de øgede programomkostninger for 2008 (300 mio. EUR), men endvidere havde Den Franske Republik i overensstemmelse med sine forpligtelser vedtaget bestemmelser for at undgå, at støtten af offentlige midler medførte nogen form for overkompensation af nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed. Endelig har den undersøgte støtte ikke udgjort støtte til reklamekampagner og markedsundersøgelser, men støtte beregnet til at dække nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed.

58 Hvad dernæst angår sagsøgernes argumenter om varigheden af og omstændighederne ved den indledende undersøgelsesprocedure har Kommissionen anført, at den korte varighed af en sådan procedure ikke i sig selv kan indebære nogen indikation af,

at der forelå alvorlige vanskeligheder, men snarere var tegn på procedurens normale forløb, der i sagens natur er hurtig. Artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 659/1999 forbyder på ingen måde Kommissionen at træffe beslutning inden for to måneder.

59 I øvrigt har Kommissionen anført, at den var blevet underrettet om de påtænkte foranstaltninger lang tid inden meddelelsen af 11. juni 2008, eftersom pressen havde skrevet om den franske regerings projekter i løbet af første halvdel af 2008, og eftersom de franske myndigheder og Kommissionen havde uformel kontakt i løbet af maj 2008. Kommissionen havde derfor godt kendskab til France Télévisions' finansiering, henset til sine tidligere beslutninger om finansieringen af dette offentlige radio- og tv-selskab. Undersøgelsen af foranstaltningen tog i realiteten mere end syv uger, hvoraf de fem uger var efter meddelelsen, hvilket på ingen måde er usædvanligt. Endelig var den anmeldte foranstaltning forholdsvis enkel, og analysen heraf kan ikke betegnes som kompleks.

Rettens bemærkninger

60 Ifølge fast retspraksis er den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF uundværlig, når Kommissionen støder på alvorlige vanskeligheder ved undersøgelsen af, om en støtte er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen kan derfor kun begrænse sig til den indledende undersøgelsesfase i medfør af artikel 88, stk. 3, EF i forbindelse med en godkendelse af en støtte, såfremt den efter en første undersøgelse kan nå til den opfattelse, at støtten er forenelig med fællesmarkedet. Hvis Kommissionen på grundlag af denne første undersøgelse imidlertid når til den modsatte opfattelse eller ikke har kunnet overvinde alle vanskelighederne ved bedømmelsen af, om støtten er forenelig med fællesmarkedet, skal den indhente alle de nødvendige udtalelser og med henblik herpå indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, EF (jf. bl.a. dom af 20.3.1984, sag 84/82, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 1451, præmis 13, af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook mod Kommissionen, Sml. I,

s. 2487, præmis 29, af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203, præmis 33, og af 2.4.2009, sag C-431/07 P, Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen, Sml. I, s. 2665, præmis 61; jf ligeledes Rettens dom af 18.9.1995, sag T-49/93, SIDE mod Kommissionen, Sml. II, s. 2501, præmis 58).

61 Begrebet alvorlige vanskeligheder skal fastlægges objektivt. Med udgangspunkt i både omstændighederne ved vedtagelsen af den anfægtede retsakt og dens indhold skal det undersøges, om der foreligger sådanne vanskeligheder, på et objektivt grundlag ved at sammenholde beslutningens begrundelse med de oplysninger, som Kommissionen havde til rådighed, da den traf afgørelse om den omtvistede støttes forenelighed med fællesmarkedet (dommen i sagen Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 60, præmis 63, og i sagen SIDE mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 60, præmis 60). Det følger heraf, at Rettens legalitetskontrol af, om der foreligger alvorlige vanskeligheder, i sagens natur er mere vidtgående end at undersøge, om der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn (Rettens dom af 15.3.2001, sag T-73/98, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 867, præmis 47; jf. i denne retning Cook-dommen, nævnt ovenfor i præmis 60, præmis 31-38, og Matra-dommen, nævnt ovenfor i præmis 60, præmis 34-39, dommen i sagen SIDE mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 60, præmis 60-75, og dom af 15.9.1998, sag T-11/95, BP Chemicals mod Kommissionen, Sml. II, s. 3235, præmis 164-200).

62 Det skal i øvrigt påpeges, at såfremt en statslig finansieringsforanstaltning af en public service-opgave udgør statsstøtte efter artikel 87, stk. 1, EF, kan denne foranstaltning alligevel erklæres forenelig med fællesmarkedet, såfremt den opfylder betingelserne for at anvende undtagelsen i artikel 86, stk. 2, EF.

63 I punkt 57 i meddelelsen om public service-radio- og tv-virksomhed har Kommissionen i forbindelse med proportionalitetstesten for statslig finansiering i forhold til public service-behovene anført, at »for imidlertid at gennemføre denne test tilfredsstillende må statsstøtten ikke overskride nettoomkostningerne ved public service-opgaven under hensyntagen til andre direkte eller indirekte indtægter, der stammer fra public service-opgaven«. Kommissionen har tilføjet, at »derfor vil den nettofortjeneste, der tilfalder de kommercielle aktiviteter som følge af public service-aktiviteterne, blive inddraget ved vurderingen af støttens proportionalitet«.

64 I den foreliggende sag har Kommissionen fastslået, at en tilførsel på 150 mio. EUR meddelt af Den Franske Republik ikke »overskred de ændringer i nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed, der skyldes udviklingen i reklameindtægterne for 2008 og behovet for yderligere programmer« (den anfægtede beslutnings punkt 47).

65 Det må fastslås, at Kommissionen med rette har foretaget en sådan konstatering og har udledt heraf, at der ikke forelå alvorlige vanskeligheder hvad angår den pågældende foranstaltnings forenelighed med fællesmarkedet efter artikel 86, stk. 2, EF, der kunne begrunde en indledning af den formelle undersøgelsesprocedure fastsat i artikel 88, stk. 2, EF.

66 Det skal nemlig bemærkes, at beløbet ved den kapitaltilførsel, som udgjorde den omtvistede foranstaltning, er meget lavere end det anslåede samlede beløb for de yderligere nettoomkostninger, der følger af tallene i den anfægtede beslutnings punkt 46, og som er udeladt i den offentliggjorte udgave af beslutningen.

67 For det første skal det fastslås, at sagsøgerne i stævningerne ikke har bestridt det anslåede beløb for disse yderligere nettoomkostninger, og de har ikke fremsat nogen begæring om, at Kommissionen, med henblik på en sådan konstatering, skulle udlevere den fortrolige udgave af den anfægtede beslutning.

68 Sagsøgerne har end ikke bestridt den omstændighed — der imidlertid fremgår af den anfægtede beslutning som offentliggjort — at det anslåede beløb for tabet af reklameindtægter for 2008 og behovet for yderligere programmer i det mindste oversteg 150 mio. EUR.

69 I svarskriftet har Kommissionen, der udtrykkeligt har gjort opmærksom på sagsøgernes manglende indsigelse, anført, at det anslåede beløb for ændringerne i reklameindtægterne og behovet for programmer, som fremgår af tallene i den anfægtede beslutnings punkt 46, og som er udeladt i den offentliggjorte udgave, beløb sig til mere end 300 mio. EUR.

70 Sagsøgerne har i replikken på ingen måde bestridt dette beløb på 300 mio. EUR.

71 Derimod har TF1 udtrykkeligt anerkendt denne manglende indsigelse, idet man gør gældende, at en sådan indsigelse, eftersom den ville have medført en anfægtelse af støttens forenelighed med fællesmarkedet, ikke ville kunne antages til realitetsbehandling i forbindelse med en sag, der, som den foreliggende, var begrænset til beskyttelsen af selskabets processuelle rettigheder (jf. ovenfor, præmis 42).

72 Det skal imidlertid fastslås, at i modsætning til, hvad TF1 har hævdet, har genstanden for den foreliggende sag på ingen måde hindret selskabet i, såfremt det havde ønsket dette, at anfægte omfanget af de yderligere nettoomkostninger, som Kommissionen

havde anslået for 2008. Ifølge fast retspraksis er den omstændighed, at Retten, i forbindelse med alvorlige vanskeligheder og henset til Kommissionens enekompetence til at bedømme, om statsstøtten er forenelig med fællesmarkedet, ikke kan erstatte sin vurdering med Kommissionens, på ingen måde til hinder for, at de berørte parter, til støtte for et annullationssøgsmål om beskyttelse af deres processuelle garantier, fremfører argumenter, der anfægter, at støtten er forenelig med fællesmarkedet; disse argumenter skal derefter vurderes af Retten i henseende til alvorlige vanskeligheder (jf. i denne retning Rettens dom af 13.1.2004, sag T-158/99, Thermenhotel Stoiser Franz m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 91, af 4.7.2007, sag T-475/04, Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionem. Sml. II, s. 2097, præmis 93, af 20.9.2007, sag T-375/03, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 67, og af 12.2.2008, sag T-289/03, BUPA m.fl. mod Kommissionem, Sml. II, s. 81, præmis 333).

73 I modsætning til TF 1's påstand kunne selskabet derfor uden videre, såfremt man havde næret ønske herom, have anfægtet størrelsen af de øgede nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed, som Kommissionen har anslået i den anfægtede beslutning og udtrykkeligt anført af sidstnævnte i svarskriftet.

74 Hvad angår M6 har man, i replikken, slet ikke reageret på Kommissionens konklusion, i svarskriftet, om selskabets manglende indsigelse vedrørende størrelsen af de øgede nettoomkostninger, som Kommissionen har anslået i den anfægtede beslutning.

75 Først under retsmødet har M6 gjort gældende, at når man ikke i stævningen anfægtede Kommissionens vurdering, skyldes det ukendskab til de pågældende beløb, som man først fik kendskab til under retsmødet. Eftersom den anfægtede beslutning blev offentliggjort, uden at disse beløb blev nævnt, kunne M6 med andre ord ikke rejse

indsigelse, men alene hævde, at Kommissionen burde have næret alvorlig tvivl om det punkt.

76 Retten finder imidlertid, at uafhængig af, at denne argumentation, der er fremsat for sent, ikke efter procesreglementets artikel 48, stk. 2, kan antages til realitetsbehandling, er den under alle omstændigheder ugrundet.

77 Såfremt M6 som hævdet har haft til hensigt at basere annullationssøgsmålet på en indsigelse om størrelsen af de yderligere nettoomkostninger, som Kommissionen havde anslået i den anfægtede beslutning, var der intet, der hindrede selskabet i at nævne denne indsigelse i stævningen — for så vidt som Kommissionen ikke allerede havde meddelt den en fortrolig udgave af den anfægtede beslutning — ved at vedlægge den en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der skulle få Kommissionen til at fremlægge en sådan fortrolig udgave. Endvidere hindrede intet M6 i i det mindste at gøre gældende, at tabet af reklameindtægter og de øgede udgifter til programmer udgjorde et lavere beløb end de 150 mio. EUR i den anmeldte tilførsel, eller at der i det mindste burde næres alvorlig tvivl herom.

78 Hverken M6 eller TF1 har imidlertid rejst en sådan indsigelse i svarskrifterne eller indgivet en sådan begæring.

79 Det er således med urette, at M6, stillet over for det faktum, at selskabet ikke har anfægtet vurderingen af de øgede nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed, under retsmødet søgte at forklare dette under henvisning til omstændigheder, der på ingen måde begrundede nævnte undladelse, og som — såfremt man havde ønsket det — det let havde kunnet afhjælpe.

80 Det fremgår af det ovenstående, at hverken TF1 eller M6 i søgsmålene anfægter det anslåede beløb for de yderligere nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed for 2008, selv om ingen retlig eller faktisk omstændighed hindrede dem heri, såfremt de måtte have ønsket det.

81 Ud over ovenstående tilstrækkelige konstateringer skal Retten i øvrigt bemærke, at sagsøgerne, allerede før deres sagsanlæg, havde oplysninger, der overbeviste dem om omfanget af France Télévisions' tab af reklameindtægter i 2008. Denne omstændighed kan være tilstrækkelig til at forklare, at sagsøgerne ikke har søgt at anfægte den stigning i nettoomkostningerne, som Kommissionen har anslået i den anfægtede beslutning, men lod deres kritik tage sigte på andre punkter i beslutningen.

82 På tidspunktet for sagens omstændigheder var det således kendt, at France Télévisions havde lidt et væsentligt tab af reklameindtægter i 2008. Pressemeddelelser offentliggjort i dette tidsrum, som M6 og TF1 havde bilagt deres stævninger, påviste således en stor nedgang i France Télévisions' reklameindtægter.

83 Ud over disse oplysninger fra pressen rådede M6 og TF1, da de anlagde sag i december 2008, endvidere over andre oplysninger, der fremhævede omfanget af reklameindtægtstabet.

84 Det fremgik således af en rapport fra 2008, udarbejdet af et konsulentbureau på anmodning af en organisation af private tv-kanaler — grundlagt af M6, Canal + og TF1 — som TF1 har medtaget som bilag til stævningen, at i første halvdel af 2008 var France Télévisions' reklameinvesteringer faldet med 37%.

85 I de skriftlige indlæg tager M6 og TF1 samt Canal + i øvrigt hensyn til denne nedgang på 37% i France Télévisions' reklameindtægter i første halvdel af 2008, som omtales i rapporten nævnt ovenfor.

86 Af samme rapport fremgår, at de årlige reklameindtægter for France 2, France 3 og France 5, uden regional afkodning, der i 2007 udgjorde 638 mio. EUR, ville falde til 510 mio. EUR i 2008, dvs. en nedgang på 20% om året (128 mio. EUR).

87 Uanset disse betragtninger vedrørende de oplysninger, som sagsøgerne rådede over, da de anlagde sag, kan størrelsen af de øgede omkostninger forbundet med public service-virksomhed for 2008 (300 mio. EUR), således som det definitivt fremgår af præmis 80 ovenfor, dermed ikke, uden gyldig begrundelse, gøres til genstand for særlige indsigelser fra sagsøgernes side.

88 I forbindelse med sagsøgernes forsøg på at bevise utilstrækkeligheden af de oplysninger, som Kommissionen rådede over, samt af den undersøgelse, som den foretog, gør de dernæst med urette gældende (jf. præmis 36), at Kommissionen ikke, i den anfægtede beslutnings punkt 46, uden at foretage en nøjagtig analyse af omkostninger og indtægter, har kunnet antage, at tabet af reklameindtægter »automatisk« øgede nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomheden. Til støtte for dette klagepunkt påberåbes punkt 49, sidste punktum, i meddelelsen om radio- og tv-selskabers public service-opgaver.

89 Af punkt 49, sidste punktum, i meddelelsen om radio- og tv-selskabers public service-opgaver fremgår, at »det kan kun på basis af en egentlig omkostnings- og indtægtsfordeling afgøres, om den offentlige finansiering faktisk er begrænset til nettoomkostningerne forbundet med public service-opgaven og dermed kan godkendes efter artikel 86, stk. 2 […]«. Denne sætning fremhæver behovet for, i forbindelse med

fastsættelsen af nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed, at sørge for, at der i omkostninger til public service-opgaver ikke medregnes indtægter, som ikke henhører under den nævnte opgave, samt at det ikke undlades at nedsætte bruttoomkostningerne for public service med de ydelser, der direkte eller indirekte skyldes denne opgave.

90 Når Kommissionen i den anfægtede beslutnings punkt 46 har anført, at »en nedgang i reklameindtægter på […] mio. EUR i samme omfang kunne reducere nettoindtægterne af kommercielle aktiviteter«, har den kort, men klart, udtrykt sin holdning, hvorefter den anslåede nedgang i reklameindtægterne i 2008 ikke medførte nogen som helst nedgang i de tilhørende kommercielle aktiviteter i et omfang, der kunne hindre en forholdsmæssighed mellem nedgangen i indtægterne fra de nævnte kommericelle aktiviteter og nedgangen i nettofortjenesten af reklameaktiviteter, og følgelig mellem indtægtstabet og de øgede nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed.

91 I modsætning til hvad der fremgår af sagsøgernes klagepunkt, hvori der henvises til punkt 49 i meddelelsen om radio- og tv-virksomhed, har Kommissionen således ikke anset de omkostninger, der vedrører indtjeningen af reklameindtægter, for omkostninger i forbindelse med public service-virksomhed, og den har heller ikke antaget, at indtægterne fra France Télévisions' salg af reklameplads var forbundet med public service-virksomhed.

92 Uanset at Kommissionen ikke, i det nævnte punkt 46 i den anfægtede beslutning, har anført, på hvilket grundlag den har truffet sin beslutning, fremgår dette grundlag ikke desto mindre af den anfægtede beslutning, og det fremgår heraf, at Kommissionen fandt, at der ikke med rimelighed kunne forudses en mærkbar nedgang i de forventningsmæssige omkostninger for 2008.

93 Således har Kommissionen, efter at have bemærket, at »koncernen [France Télévisions] har haft et positivt nettoresultat hvert år i perioden mellem 2003 og 2007« (punkt 8 i den anfægtede beslutning), i det væsentlige kunnet konstatere et drastisk fald i nettoindtægten fra reklameaktiviteter siden begyndelsen af 2008. Derfor har Kommissionen fastslået, at nedgangen i reklameindtægter »har forringet likviditetssaldoen, der i 2008 blev strukturel negativ« (den anfægtede beslutnings punkt 10). Den har gjort gældende, at såfremt denne nedgang »fortsætter i hele 2008, skønner France Télévisions, og de franske myndigheder, at den ender med [...] et negativt nettoresultat [...] i 2008« (den anfægtede beslutnings punkt 10). Endvidere har Kommissionen fastslået, at hensigten med den anmeldte støtte var, at den skulle dække en »pludselig og uforudset nedgang i reklameindtægterne, som France Télévisions' foreløbige budget for 2008 viser. Budgettet blev udarbejdet på grundlag af hypoteser, der på ingen måde tog hensyn til en sådan nedgang« (den anfægtede beslutnings punkt 21).

94 Det fremgår i det væsentlige af Kommissionens konstateringer, foretaget i juli 2008 på grundlag af de på dette tidspunkt tilgængelige oplysninger, at France Télévisions' tab af reklameindtægter siden begyndelsen af året ikke blev fulgt af en mærkbar nedgang i de forretningsmæssige byrder forbundet med France Télévisions' forretningsmæssige aktiviteter, og at det ikke med rimelighed kunne forudses, at der kunne ske mærkbare besparelser på omkostningerne ved salg af reklameplads i løbet af anden halvdel af 2008.

95 Med andre ord fremgår det i tilstrækkelig grad af indholdet i den anfægtede beslutning, at Kommissionen med rette, for så vidt angår 2008, det eneste år omfattet af den anmeldte støtte, fandt, at der ikke med rimelighed kunne forventes mærkbare besparelser på de forretningsmæssige udgifter, hvilket hindrede den konklusion, at der forelå en forholdsmæssighed mellem nedgangen i de forretningsmæssige indtægter og nedgangen i nettofortjenesten.

96 Derfor er der intet grundlag for argumentet om, at Kommissionen ikke, som den gjorde i den anfægtede beslutning, kunne bekræfte, at underskuddet i reklameindtægter for 2008 »automatisk« øgede nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed.

97 Retten bemærker i øvrigt, at hverken M6 eller i øvrigt TF1 eller Canal +, der dog er virksomheder — i egenskab af kommercielle tv-selskaber — som er fortrolige med markedsføringsordninger for tv-reklamer, har gjort gældende, at en mærkbar nedgang i France Télévisions' kommercielle byrder i 2008, som kunne hindre, at der forelå sådan forholdsmæssighed mellem nedgangen i de forretningsmæssige indtægter og nedgangen i nettofortjenesten, konkret kunne forudsiges.

98 Det må konkluderes, at ikke blot er størrelsen af de øgede omkostninger forbundet med public service-virksomhed for 2008 (300 mio. EUR), som Kommissionen anslog i den anfægtede beslutning, ikke blevet bestridt (jf. præmis 67-87), men dette beløb er heller ikke i alvorlig grad blevet anfægtet i forbindelse med undersøgelsen af sagsøgernes klagepunkt vedrørende den af Kommissionen påståede forholdsmæssighed mellem nedgangen i France Télévisions' forretningsmæssige indtægter og nedgangen i nettofortjenesten (jf. præmis 88-97).

99 På baggrund af ovenstående betragtninger vedrørende manglende indsigelse eller anfægtelse af det anslåede beløb på 300 mio. EUR i øgede nettoomkostninger, forbundet med public service-virksomhed, må det antages, at Kommissionen, henset til beløbet for den anmeldte støtte (150 mio. EUR), ikke kunne være i tvivl om, hvorvidt proportionalitetskriteriet var overholdt.

100 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgernes øvrige argumenter.

101 Hvad angår TF1's påstand (jf. præmis 37) — hvorefter der kan rejses tvivl om, at tabet i første halvår af 2008, på 37% af de 28% af France Télévisions' indtægter, som stammer fra reklame, i sig selv kan påvirke virksomhedens økonomiske situation i en sådan grad, at det bliver vanskeligt at sikre den korrekte udførelse af public service i 2008 — ser denne påstand, ud over at den ikke er underbygget, bort fra den omstændighed, som er påpeget i præmis 99, og som vedrører forskellen mellem på den ene side størrelsen af den anslåede og ikke bestridte stigning i nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed for 2008 og på den anden side størrelsen af den tildelte støtte.

102 Hvad angår sagsøgernes påstande (jf. præmis 34 og 38) — hvorefter den anfægtede beslutning skulle indeholde unøjagtigheder, for det første fordi nedgangen i reklameindtægter i første halvår af 2008 ikke skyldes hverken meddelelsen af 8. januar 2008, vilkårene på reklamemarkedet eller France Télévisions' fejlagtige forretningsstrategi, og for det andet, for så vidt som det ikke er kommet frem, at France Télévisions' konkurrenter har tilpasset deres markedspolitik på den af Kommissionen beskrevne måde — ændrer disse påstande, selv om de forudsættes godtgjort, ikke ved, at der reelt er sket et fald i reklameindtægterne i første halvdel af 2008, set i det rimelige perspektiv, der kan forudsiges, at denne tendens fortsætter i anden halvdel af 2008, og at der er behov for yderligere programmer. Disse påstande anfægter herefter på ingen måde den stigning i nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed, som Kommissionen har anslået i den anfægtede beslutning, og som i øvrigt ikke er bestridt af sagsøgerne.

103 Hvad angår sagsøgernes argument (jf. præmis 35), hvorefter Kommissionen, da den ikke anerkendte, at nedgangen i reklameindtægter i det væsentligste skyldtes en påstået fejl fra France Télévisions' side i forbindelse med fastlæggelsen af selskabets

markedspolitik for 2008, ikke kunne konstatere, at der forelå alvorlige vanskeligheder, eftersom den økonomiske støtte i virkeligheden dækkede over en driftsstøtte, der skulle fritage France Télévisions fra de omkostninger, som virksomheden normalt skulle afholde i forbindelse med den daglige ledelse eller sædvanlige aktiviteter, og som kun kunne tillades under særlige omstændigheder, må dette forkastes.

104 France Télévisions' salg af reklameplads udgør rent faktisk en kommerciel aktivitet, der, selv om den er knyttet til de af France Télévisions' udsendte public service-programmer i forbindelse med selskabets public service-mandat, som sådan på ingen måde udgør en public service-opgave. Det fremgår i denne henseende af meddelelsen om public service-radio- og tv-virksomhed, at »selv om public service-radio- og tv-selskaber kan have kommercielle aktiviteter som f.eks. salg af reklameplads for at sikre sig indtægter, kan sådanne aktiviteter normalt ikke betragtes som en del af public service-opgaven« (punkt 36, sidste punktum i meddelelsen om public service-radio- og tv-virksomhed).

105 Det offentlige radio- og tv-selskabs udøvelse af denne kommercielle aktivitet skyldes et valg, truffet af den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med dennes kompetence som fastsat i Amsterdamprotokollen, om at foretage salg af reklameplads på offentlige tv-kanaler med henblik på at nedsætte statens udgifter i henseende til at finansiere public service radio- og tv-virksomhed.

106 Den af Den Franske Republik anmeldte økonomiske støtte, som er godkendt af Kommissionen, er imidlertid på ingen måde beregnet til at finansiere denne kommercielle aktivitet vedrørende salg af reklameplads. Derfor, og i modsætning til, hvad M6 har anført, udgør støtten ikke en driftsstøtte til den pågældende aktivitet. Formålet med støtten er ikke at finansiere reklamekampagner i forhold til potentielle annoncører, markedsundersøgelser om France Télévisions' forretningspolitik eller andre udgifter vedrørende France Télevisions' kommercielle aktivitet.

107 Støtten skal derimod, udtrykkeligt og udelukkende, dække omkostningerne ved den public service radio- og tv-virksomhed, som dette offentlige radio- og tv-selskab påtager sig. Disse omkostninger, som Kommissionen har skønnet beløber sig til 300 mio. EUR — et beløb, som ikke er bestridt — udgør for det første den del af omkostningerne forbundet med France Télévisions' public service-virksomhed i 2008, der på grund af faldet i reklameindtægter for samme år ikke er finansieret, og for det andet omkostningerne til yderligere programmer påført i 2008 som følge af det efterfølgende ophør med at sende tv-reklamer på France Télévisions' kanaler.

108 Den omstændighed, at en del af disse omkostninger, der i 2008 påhvilede staten, skyldes lavere reklameindtægter, ændrer intet ved, at det uomtvisteligt drejer sig om omkostninger forbundet med public service-virksomhed, og som er påløbet i forbindelse med denne opgave. Henset til arten af disse omkostninger, kan den pågældende medlemsstat ikke hindres i at sikre finansieringen, uden at den fratages den kompetence, der i artikel 16 EF og Amstedamprotokollen tildeles medlemsstaterne i forbindelse med definitionen og finansieringen af offentlig radio- og tv-virksomhed.

109 Herefter er sagsøgernes standpunkt, hvorefter den påståede lavere økonomiske effektivitet fra det offentlige radio- og tv-selskab i udøvelsen af en kommerciel aktivitet i form af salg af reklameplads bør straffes med en utilstrækkelig dækning — og således uforenelig med at »opfylde deres public service-opgaver som pålagt dem, defineret og tilrettelagt af de enkelte medlemsstater« (jf. Amsterdamprotokollen) — af nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed, i direkte modstrid med bestemmelserne i traktaten, navnlig Amsterdamprotokollen.

110 Det skal bemærkes, at det havde forholdt sig helt anderledes, såfremt sagsøgerne havde bevist, at der forelå alvorlig tvivl om det endelige bestemmelsessted for den tildelte støtte, og især såfremt der havde været tvivl om, hvorvidt den pågældende støtte var blevet anvendt i strid med sit formål om at støtte France Télévisions' kommercielle aktiviteter.

111 I et sådant tilfælde, og som det fremgår af meddelelsen om radio- og tv-virksomhed, var der risiko for, »at der er tale om en overkompensation for public service-forpligtelser, der under alle omstændigheder »ændrer samhandels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser«, og protokollen vil således være krænket« (punkt 58 in fine i meddelelsen om radio- og tv-virksomhed).

112 Kommissionen ville således ikke, som i den foreliggende sag, have kunnet træffe beslutning om ikke at gøre indsigelser i medfør af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999. Kommissionen skulle have indledt den formelle undersøgelsesprocedure.

113 Det er imidlertid ikke godtgjort, at Kommissionen skulle have været i tvivl herom. Det kan højst gøres gældende, at Kommissionen ikke har sat sig i stand til at fastslå det endelige bestemmelsessted for den anmeldte støtte (jf. ovenfor, præmis 39), hvilket angiveligt afspejles i dens holdning, hvorefter den anmeldte støtte skulle »tilføjes koncernens finanser uden formelt at være øremærkede« (den anfægtede beslutnings punkt 11).

114 Det skal imidlertid bemærkes, at det klart fremgår af den anfægtede beslutning, at uanset den konkrete anvendelse af den anmeldte støtte i France Télévisions' regnskaber havde Den Franske Republik tildelt denne støtte, der blev givet i form af en kapitaltilførsel til France Télévisions; støtten blev kun anmeldt med henblik på, og skulle kun anvendes af denne offentlige radio- og tv-virksomhed i forbindelse med dens public service-opgaver.

115 Kommissionen har således udtrykkeligt henvist til Den Franske Republiks forpligtelser i forbindelse med den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutningen af 20. april 2005, og som er gennemført i de franske love og administrative bestemmelser for at undgå enhver overkompensation af nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed (punkt 48 i den anfægtede beslutning). Kommissionen har taget til efterretning, at de franske myndigheder har bekræftet, at disse bestemmelser finder anvendelse i den foreliggende sag, og at de har forpligtet sig til at anvende dem i forbindelse med brugen af kapitaltilførslen, således at denne anvendes på udgifter i forbindelse med France Télévisions' public service-forpligtelse (punkt 49 i den anfægtede beslutning).

116 Endelig har Kommissionen udtrykkeligt bestemt, at Den Franske Republik senest tre måneder efter afslutningen af regnskabsåret 2008 skal underrette den om den faktiske brug af den pågældende støtte til finansiering af de forpligtelser i forbindelse med offentlig virksomhed, der påhviler France Télévisions (den anfægtede beslutnings punkt 49 samt fremstillingen i »5. Beslutning«, andet afsnit).

117 Under disse omstændigheder og henset til de af Kommissionen trufne forholdsregler, der vedrørte både den konkrete anvendelse af den økonomiske støtte og den efterfølgende kontrol med dennes anvendelse, havde Kommissionen under vedtagelsen af den anfægtede beslutning ingen grund til at frygte, at den pågældende støtte — der i øvrigt var meget lavere end det anslåede beløb for de yderligere nettoomkostninger, som skulle dækkes — blev anvendt til andet end finansieringen af radio- og tv-selskabers public service-opgaver.

118 Det er derfor med urette, at sagsøgerne med den begrundelse, at France Télévisions er økonomisk ineffektiv ved udøvelsen af en kommerciel aktivitet, der ikke henhører under en public service-opgave, er imod den pågældende økonomiske støtte, når intet gav anledning til at frygte, at støtten krydssubsidierer den pågældende kommercielle aktivitet.

119 I henhold til de ovenstående betragtninger skal Retten udtale, at M6 tillige ikke ses at kunne hente støtte i Rettens dom af 16. marts 2004, Danske Busvognmænd mod Kommissionen (sag T-157/01, Sml. II, s. 917), der bl.a. vedrørte støtte i form af en støtte tildelt et busselskab, der havde indgået en kontrakt om offentlig tjeneste som omhandlet i artikel 1, stk. 4, og artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje (EFT 1969 I, s. 258), som ændret.

120 Mens den økonomiske støtte på 150 mio. EUR, som Den Franske Republik har meddelt, specifikt og udelukkende skal kompensere for public service-omkostningerne (der i øvrigt udgjorde et væsentligt højere beløb end den pågældende støtte), skulle den omtvistede støtte i sagen Danske Busvognmænd mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 119 ovenfor, lægges til det i kontrakten fastsatte vederlag, som den pågældende virksomhed havde accepteret for udførelsen af de kontrakter om offentlig tjeneste, den havde indgået med de danske licitationsmyndigheder (dommen i sagen Danske Busvognmænd mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 119, præmis 88). Den pågældende støtte i dommen i sagen Danske Busvognmænd mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 119, medførte med andre ord, i forbindelse med det aftalekompleks, der blev indført ved forordning nr. 1191/69, som ændret, en overkompensation.

121 Mens Kommissionen i den foreliggende sag henset til de forholdsregler, den tog, og de garantier, den fik i forbindelse med den anfægtede beslutning, med rimelighed kunne udelukke enhver risiko for, at den økonomiske støtte blev anvendt til at krydssubventionere France Télévisions' kommercielle aktivitet, var der derimod i dommen i sagen Danske Busvognmænd mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 119, tale om, at den omtvistede støtte subventionerede det pågældende busselskabs kommercielle aktivitet. Den pågældende støtte skulle netop give busselskabet mulighed for at fortsætte sine aktiviteter på trods af underskud som følge af de kontrakter om offentlig tjeneste, selskabet havde indgået, og som det havde vundet frem for konkurrenterne ved at acceptere takstbeløb, der ikke var rentable (jf. i denne retning dommen i sagen Danske Busvognmænd mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 119, præmis 80, 87 og 88).

122 Til forskel fra den økonomiske støtte i den foreliggende sag, der udelukkende skal kompensere for nettoomkostningerne forbundet med offentlig radio- og tv-virksomhed og ikke må anvendes i kommercielt øjemed, og som derfor ikke ændrer samhandels- og konkurrencevilkårene på markedet for salg af tv-reklameplads i strid med den fælles interesse, påvirkede støtten i dommen i sagen Danske Busvognmænd mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 119, således direkte konkurrencen på transportmarkedet.

123 Det må påpeges, at transportaktivitet ikke kan sammenlignes med public radio- og tv-virksomhed. Transportaktivitet udgør som sådan uomtvisteligt en økonomisk og konkurrencemæssig aktivitet, og den offentlige transport udgør en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse (herefter »TAØI«). Når det derimod drejer sig om offentlig radio- og tv-virksomhed, kan denne TAØI-kvalifikation, mere end en ikke-økonomisk tjenesteydelse, snarere forklares ved den virkning, som public service-radio- og tv-virksomhed har, de facto, på den i øvrigt konkurrenceprægede og erhvervsmæssige radio- og tv-sektor, end ved en påstået erhvervsmæssig dimension ved public service-radio- og tv-virksomhed (Rettens dom af 26.6.2008, sag T-442/03, SIC mod Kommissionen, Sml. II, s. 1161, præmis 153).

124 Som det fremgår af Amsterdamprotokollen, hænger offentlig public service radio- og tv-virksomhed »direkte sammen med de demokratiske, sociale og kulturelle behov i de enkelte samfund«. I samme retning bemærkes i Rådets og medlemsstaternes resolution af 25. januar 1999 om public service radio- og tv-virksomhed (EFT C 30, s. 1), at denne public service »tager i betragtning, at public service radio- og tv-virksomhed på grund af dens sociale, kulturelle og demokratiske funktioner, som udføres til gavn for almenvellet, har afgørende betydning for at sikre demokrati, pluralisme, social samhørighed, kulturel og sproglig mangfoldighed« (resolutionens betragtning B) (dommen i sagen SIC mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 123, præmis 153).

125 Disse betragtninger forklarer og begrunder, at medlemsstaterne, ved Amsterdamprotokollen, har aftalt, at »[EF-]traktaten griber ikke ind i medlemsstaternes beføjelse til

at finansiere public service radio- og tv-virksomhed, for så vidt som finansieringen ydes til radio- og fjernsynsforetagender, så disse kan opfylde deres public service-opgaver som pålagt dem, defineret og tilrettelagt af de enkelte medlemsstater, og denne finansiering ikke ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser, idet der tages hensyn til opfyldelsen af disse public service-opgaver«.

126 I den foreliggende sag er det dog slet ikke bevist, at Kommissionen skulle have været i tvivl om genstanden for og virkningen af den pågældende økonomiske støtte. Der var ingen tvivl om, at støtten alene blev tildelt France Télévisions med henblik på »opfyldelsen af dens public service-opgave, således som denne var blevet tildelt, defineret og tilrettelagt af [Den Franske Republik]«. Henset til de forholdsregler, der blev truffet i den anfægtede beslutning, for at undgå enhver form for krydssubventionering, er der desuden ingen tvivl om, at denne finansiering ikke »ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser«.

127 Hvad dernæst angår M6's henvisning under retsmødet til præmis 249 i dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72, der vedrører den fjerde betingelse af fire i præmis 88-93 i Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmark Trans og Regierungspräsidium Magdeburg (sag C-280/00, Sml. I, s. 7747, herefter »Altmark-dommen«, og hvad angår de ovennævnte betingelser, »Altmark-betingelserne«), skal det bemærkes, i lighed med det, som Kommissionen har anført, at M6 har påberåbt sig denne dom med urette.

128 Den pågældende henvisning, som M6 har foretaget for at gøre gældende, at overholdelsen af den fjerde Altmark-betingelse forudsætter anvendelsen af undtagelsen i artikel 86, stk. 2, EF, skyldes en forveksling mellem betingelserne, på grundlag af hvilke det afgøres, om der kan være tale om statsstøtte efter artikel 87, stk. 1, EF, og de

betingelser, der anvendes til at vurdere, om en støtte er forenelig med fællesmarkedet i medfør af artikel 86, stk. 2 EF.

129 Det skal herved påpeges, at Altmark-betingelsernes eneste formål er at afgøre, om den pågældende foranstaltning udgør statsstøtte, med henblik på at afgøre, om der foreligger en forpligtelse til at anmelde foranstaltningen til Kommissionen i forbindelse med ny støtte, eller samarbejde med Kommissionen i forbindelse med eksisterende støtte (Rettens dom af 11.3.2009, sag T-354/05, TF1 mod Kommissionen, Sml. II, s. 471, præmis 130 og 131, og Rettens kendelse af 25.11.2009, sag T-87/09, Andersen mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 57).

130 Præmis 249 i dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72, vedrørende den fjerde Altmark-betingelse indgår i øvrigt netop i Rettens vurdering af kvalifikationen af den pågældende foranstaltning som statsstøtte (vurdering indeholdt i præmis 161-258 i dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72), men ikke i Rettens vurdering vedrørende anvendelsen af undtagelsen i artikel 86, stk. 2, EF (en vurdering, der fortsætter i præmis 259-310 i dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen).

131 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at M6's henvisning til dommen i BUPA m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72, hviler på sagsøgerens sammenblanding af Altmark-testen, som har til formål at afgøre, om der foreligger statsstøtte i artikel 87, stk. 1, EF's forstand, og testen i artikel 86, stk. 2, EF, som gør det muligt at godtgøre, om en foranstaltning, der udgør statsstøtte, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet (dommen i sagen TF1 mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 129, præmis 140).

132 Hvad angår M6' hævdelse, som i det væsentlige er kommet til udtryk under retsmødet, nemlig at artikel 86, stk. 2, EF indeholder et krav om økonomisk effektivitet i forbindelse med leveringen af public service, skal det fastslås, at denne, for det første, er uden genstand i den foreliggende sag og, for det andet, er forkert under alle omstændigheder.

133 Hvad for det første angår denne hævdelse af manglende genstand i denne sag er det tilstrækkeligt at bemærke, at France Télévisions' økonomiske effektivitet ved opfyldelsen af en TAØI i forbindelse med radio- og tv-virksomhed hverken anfægtes eller omtales i de foreliggende sagsanlæg. Det hævdes ikke, at France Télévisions kunne opfylde sine forpligtelser til offentlig tjeneste billigere.

134 I de foreliggende søgsmål anfægtes alene France Télévisions' økonomiske effektivitet i forbindelse med udøvelsen af en kommerciel aktivitet — salg af tv-reklameplads — der, såfremt aktiviteten bidrager til finansiering af TAØI i forbindelse med radio- og tv-virksomhed, imidlertid intet har at gøre med denne TAØI.

135 Såfremt man som sagsøgerne antager, hvilket France Télévisions dog formelt har bestridt, at France Télévisions har været økonomisk ineffektiv i forbindelse med salg af reklameplads, kan denne omstændighed på ingen måde afskære Den Franske Republik fra at udøve sin kompetence og ret til at sikre finansieringen af en TAØI i forbindelse med radio- og tv-virksomhed (jf. præmis 104-109), eftersom der er truffet tilstrækkelige forholdsregler for med rimelighed at hindre enhver risiko for krydssubsidiering af den kommercielle aktivitet (jf. præmis 110-117).

136 Hvad dernæst angår om spørgsmålet, om artikel 86, stk. 2, EF indeholder en betingelse om økonomisk effektivitet hos den erhvervsdrivende, der skal levere den offentlige tjeneste, skal det bemærkes, at efter denne bestemmelses ordlyd er de virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, underkastet traktatens bestemmelser, navnlig konkurrencereglerne, i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de

særlige opgaver, som er betroet dem, dog forudsat, at udviklingen af samhandelen ikke påvirkes i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse (Domstolens dom af 19.3.1991, sag C-202/88, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 1223, præmis 11; af 23.10.1997, sag C-157/94, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 5699, præmis 28, af 21.9.1999, sag C-67/96, Albany, Sml. I, s. 5751, præmis 102, og af 17.5.2001, sag C-340/99, TNT Traco, Sml. I, s. 4109, præmis 52).

137 Formålet med traktatens artikel 86, stk. 2, der under visse omstændigheder gør det muligt at fravige traktatens almindelige regler, er at forlige medlemsstaternes interesse i at anvende visse, navnlig offentlige, virksomheder som økonomiske eller skattepolitiske instrumenter med Fællesskabets interesse i, at konkurrencereglerne overholdes, og at fællesmarkedets enhed bevares (dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 136, præmis 12, og i sagen Kommissionen mod Nederlandene, nævnt ovenfor i præmis 136, præmis 39, samt Albany-dommen, nævnt ovenfor i præmis 136, præmis 103).

138 Endvidere påpeges, at det ikke er en forudsætning for, at betingelserne for at anvende artikel 86, stk. 2, EF er opfyldt, at den finansielle ligevægt eller de økonomiske overlevelsesmuligheder for den virksomhed, der har fået overdraget at udføre en TAØI, er truet. Det er tilstrækkeligt, at virksomheden, såfremt den ikke har de anfægtede rettigheder, er hindret i at opfylde de særlige opgaver, der er betroet den, således som de nærmere er fastlagt ved de forpligtelser og begrænsninger, der påhviler den, eller at det er nødvendigt at opretholde disse rettigheder, for at den, der har dem, kan opfylde de opgaver af almen økonomisk interesse, som er betroet ham, på acceptable økonomiske vilkår (Domstolens dom i sagen Kommissionen mod Nederlandene, nævnt ovenfor i præmis 136, præmis 52 og 53, i Albany-dommen, nævnt ovenfor i præmis 136, præmis 107, og i TNT Traco-dommen, nævnt ovenfor i præmis 136, præmis 54, samt dom af 15.11.2007, sag C-162/06, International Mail Spain, Sml. I, s. 9911, præmis 35; jf. ligeledes i denne retning Domstolens dom af 19.5.1993, sag C-320/91, Corbeau, Sml. I, s. 2533, præmis 14-16).

139 I mangel af fællesskabsretlig regulering af området — som i den foreliggende sag — savner Kommissionen endvidere beføjelse til at tage stilling til, hvilket omfang den

pågældende offentlige virksomheds offentligretlige forpligtelser bør have, dvs. spørgsmålet om, hvor store omkostninger der kan være forbundet med opfyldelsen af disse forpligtelser, ligesom Kommissionen hverken kan tage stilling til hensigtsmæssigheden af de nationale myndigheders politiske valg vedrørende dette spørgsmål eller til den offentlige virksomheds økonomiske effektivitet (jf. i denne retning generaladvokat Tesauros forslag til afgørelse i Corbeau-sagen, nævnt ovenfor i præmis 138, Sml. I, s. 2548, punkt 16, og generaladvokat Tizzanos forslag til afgørelse til Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-53/00, Ferring, Sml. I, s. 9067, på s. 9069, punkt 51, samt Rettens dom af 27.2.1997, sag T-106/95, FFSA m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 229, præmis 108).

140 Det følger heraf, at spørgsmålet, om en virksomhed, der har fået overdraget at udføre en TAØI inden for radio- og tv-virksomhed, kan opfylde sine public service-forpligtelser billigere, er uden relevans for vurderingen af, om statsfinansieringen heraf er forenelig med fællesskabsreglerne om statsstøtte. Det, som artikel 86, stk. 2, EF tager sigte på ved vurderingen af støttens proportionalitet, er at hindre, at den virksomhed, der er pålagt en TAØI, nyder godt af en støtte, der er højere end nettoomkostningerne forbundet med dens public service-virksomhed.

141 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at ikke blot er France Télévisions' økonomiske effektivitet i forbindelse med udførelsen af en TAØI inden for radio- og tv-virksomhed ikke anfægtet i den foreliggende sag (jf. præmis 133-135), men denne økonomiske effektivitet er under alle omstændigheder irrelevant for vurderingen af, om den økonomiske støtte er forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 86, stk. 2, EF.

142 Hvad endelig angår sagsøgernes kritik baseret på varigheden af den indledende undersøgelsesprocedure og den omstændighed, at Kommissionen kun en enkelt gang har været i kontakt med de franske myndigheder (jf. præmis 41), tyder disse omstændigheder på ingen måde på, at der foreligger alvorlige vanskeligheder, men de viser snarere, som Kommissionen har gjort gældende, at undersøgelsen af, om den anmeldte foranstaltning er i overensstemmelse med fællesmarkedet, ikke rejste nogen særlige vanskeligheder.

143 I mangel af alvorlige vanskeligheder ved bedømmelsen af støttens forenelighed med fællesmarkedet var der nemlig ingen bestemmelse i traktaten eller i en anden retsregel, som pålagde Kommissionen at handle anderledes, end den gjorde i forbindelse med den indledende undersøgelsesprocedure i traktatens artikel 88, stk. 3, eller i særdeleshed at høre de interesserede parter, således som den skulle have gjort, såfremt den havde indledt den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til traktatens artikel 88, stk. 2 (jf. i denne retning dommen i sagen Thermenhotel Stoiser Franz m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 72, præmis 90). Sagsøgerne har derfor med urette hævdet, at Kommissionen, ved ikke at rådføre sig med de interesserede parter, har tilsidesat kontradiktionsprincippet.

144 På baggrund af ovenstående betragtninger, hvorefter det fremgår, at vurderingen af den anmeldte foranstaltning ikke, i lyset af de tilstrækkelige oplysninger, som Kommissionen rådede over, ses at have kunnet give anledning til alvorlige vanskeligheder, skal disse anbringender således forkastes.

M6's tredje anbringende og TF1's andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

145 TF1 har, støttet af Canal +, gjort gældende, at eftersom Kommissionen ikke har indhentet alle de nødvendige oplysninger og ikke har analyseret de oplysninger, den rådede over, kan begrundelsen for den anfægtede beslutning kun være mangelfuld.

146 Endvidere var begrundelsen for den anfægtede beslutning om, at offentlige midler erstattede France Télévisions' kommercielle indtægter for så vidt angår hele reklameindtægtstabet, mangelfuld og utilstrækkelig. Det fremgik af Kommissionens tidligere stillingtagen, at udelukkende bruttoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed kunne fratrækkes de nettofortjenester, der direkte eller indirekte var forbundet med udøvelsen af public service-opgaven (jf. punkt 57 i meddelelsen om radio- og tv-virksomhed og punkt 123 i Kommissionens beslutning af 15.10.2003 om Italiens støtteforanstaltninger til fordel for RAI SpA (EFT L 119, s. 1, herefter »RAI-beslutningen«)). De kommercielle indtægter, der ikke er forbundet med public service, skal forbeholdes kommercielle aktiviteter og kan ikke fratrækkes bruttoudgifter forbundet med public service-opgaver. Påstanden om, at nedgangen i private midler »automatisk og proportionelt« øger nettoomkostningen forbundet med public service-opgaven, er i strid med denne sondring.

147 I replikken har TF1 præciseret, at for så vidt som begrebet kommericelle indtægter henviser til en omsætning og ikke til en nettofortjeneste fra kommercielle udgifter, synes Kommissionen, ved sin holdning nævnt i præmissen ovenfor, at godtage, modsat dens tidligere stillingtagen, at den omtvistede støtte ikke blot kan kompensere de øgede nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed, men i realiteten ligeledes kommercielle omkostninger.

148 Den anfægtede beslutning er således ikke tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår denne åbenlyse ændring i Kommissionens fremgangsmåde i forhold til dens tidligere praksis, hvilket også gælder i relation til den manglende risiko for krydssubventionering. Denne tilsidesættelse af begrundelsespligten udgør en indikation af, at der foreligger alvorlige vanskeligheder.

149 M6 har, støttet af Canal +, gjort gældende, at den anfægtede beslutning intet indeholder, der kan fastslå, at påstanden om, at »meddelelsen af 8. januar 2008 og bekræftelsen af det endelige ophør med reklamer [har] haft en umiddelbar indflydelse på France

Télévisions' økonomi« er korrekt. Ud over en beskrivelse af »virkningen af meddelelsen« og nedgangen i reklameindtægter indeholder den anfægtede beslutning ingen økonomisk forklaring på den direkte årsagsforbindelse mellem meddelelsen af 8. januar 2008 og France Télévisions' dårlige resultater i henseende til reklameindtægter.

150 På samme måde bekræfter oplysningen i den anfægtede beslutnings punkt 27, hvorefter »den [anmeldte] støtte snarere synes [...] at udgøre en kompensation for virkningen af meddelelsen fra reguleringsmyndigheden om at trække sig ud af reklamemarkedet end en investeringsmulighed for staten som aktionær« — en udtalelse, der ikke underbygges, og som er langt fra virkeligheden på det franske reklamemarked — at der ikke, i den anfægtede beslutning, foreligger nogen grundig vurdering af de egentlige årsager til France Télévisions' tab af reklameindtægter.

151 Hvad angår oplysningen i den anfægtede beslutnings punkt 9 om reaktionen hos de konkurrenter, der skulle have tilpasset deres kommercielle tilbud for at tiltrække France Télévisions' annoncører, er den ikke blot fejlagtig, men ligeledes ubegrundet og vidner om Kommissionens vildfarelse og dens overfladiske analyse.

152 Kommissionen har derfor tilsidesat sin begrundelsespligt. En tilsidesættelse af denne pligt er udtryk for, at der er tale om alvorlige vanskeligheder, der burde havde forpligtet Kommissionen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

153 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik og France Télévisions, gjort gældende, at den anfægtede beslutning blev vedtaget ved afslutningen af den indledende undersøgelsesfase for statsstøtte, der alene har til formål at sætte Kommissionen i stand til at danne sig en foreløbig mening om, hvorvidt den pågældende støtte helt eller delvist er forenelig med fællesmarkedet, uden at den formelle undersøgelsesprocedure indledes. En sådan beslutning, som træffes med kort varsel, skal, ifølge Kommissionen, imidlertid kun indeholde en angivelse af grundene til, at Kommissionen

finder, at bedømmelsen af, om den pågældende støtte er forenelig med fællesmarkedet, ikke giver anledning til alvorlige vanskeligheder. En sådan beslutning kræver kun en summarisk begrundelse.

154 Hvad angår den sammenhæng, hvori den omtvistede beslutning indgår, har Kommissionen gjort gældende, at beslutningen blev vedtaget efter to andre positive beslutninger, hvorved den fandt, at investeringsstøtte og kapitaltilførsler til France Télévisions' kanaler udgjorde støtte, der var forenelig med fællesmarkedet. Selv om den i den foreliggende sag undersøgte støtte er forskellig fra disse tidligere foranstaltninger, indgår den ikke desto mindre i den overordnede sammenhæng for France Télévisions' offentlige finansiering, der blev undersøgt i disse beslutninger. Derfor har Kommissionen anført, at den var i sin fulde ret til i den foreliggende sag at give en mere kortfattet begrundelse, end tilfældet ville have været, såfremt der ikke forelå tidligere beslutninger.

155 Under alle omstændigheder indeholdt den anfægtede beslutning samtlige de elementer, der var nødvendige for, at Kommissionen kunne foretage sit ræsonnement, og den opfyldte fuldt ud kravene i artikel 253 EF.

156 Hvad angår TF1's argument, hvorefter Kommissionens begrundelse for den anfægtede beslutning nødvendigvis må være mangelfuld, da det hævdes, at den ikke har indhentet alle de nødvendige oplysninger og ikke har taget de oplysninger, den rådede over, i betragtning, har Kommissionen fastslået, at dette argument sammenblander et materielt spørgsmål med et procedurespørgsmål. Kommissionen har klart og tydeligt fremlagt sit ræsonnement i den anfægtede beslutning, hvilket TF1 ikke har bestridt, sidstnævnte er blot af den opfattelse, at dette ræsonnement er baseret på utilstrækkelige oplysninger og derfor ikke er overbevisende. Der er således ikke tale om et spørgsmål vedrørende begrundelsen, men derimod om et materielt spørgsmål, som Kommissionen allerede har besvaret i forbindelse med det første anbringende.

157 Hvad angår argumentet om, at TF1 har kritiseret Kommissionen for at antage, at ethvert tab i reklameindtægter (herunder hypotetiske indtægter, der ikke er tilknyttet public service-opgaven) medfører en stigning i nettoomkostningerne forbundet med public service-opgaver, når alene tab i reklameindtægter, der er forbundet med public service-opgaven, kan medføre en sådan stigning, finder Kommissionen det åbenbart, at det konstaterede tab rent faktisk vedrørte tabet af kommercielle indtægter tilknyttet public service-opgaven. Det fremgår af den anfægtede beslutning, at hensigten med den undersøgte støtte var at kompensere for en nedgang i France Télévisions' reklameindtægter (samt en stigning i omkostningerne forbundet med public service-opgaven). Disse indtægter skyldes reklamespots mellem France Télévisions' programmer, der var omfattet af France Télévisions' public service-opgave, således som det fremgår af den anfægtede beslutnings punkt 36. Den påståede manglende begrundelse fremgik således klart, og Kommissionen kan ikke se, hvorfor det skulle have været nødvendigt at begrunde den anfægtede beslutning yderligere.

158 Hvad angår TF1's klagepunkt om, at Kommissionen skulle have forvekslet kommerciel indtjening med kommerciel nettofortjeneste, således at den ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig mod risikoen for krydssubsidiering, hvilket skulle stride imod dens tidligere praksis, har Kommissionen gjort gældende, at intet gav anledning til at tro, at France Télévisions' kommercielle udgifter ville falde mærkbart i 2008, og selv i det tilfælde, hvor France Télévisions ville afskedige en del af de ansatte, der beskæftigede sig med de kommercielle aktiviteter, ville dette, på kort sigt, have udgjort en yderligere omkostning. Den omstændighed, at Kommissionen ikke, i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede beslutning, har gjort antagelser vedrørende en eventuel nedgang i driftsomkostningerne ved reklame i fremtiden, kan ikke påvirke gyldigheden af den anfægtede beslutning og er ikke i strid med Kommissionens fremgangsmåde i dens tidligere beslutninger.

159 Endelig skal det bemærkes, at France Télévisions' behov for finansiering i 2008 skyldes både en nedgang i reklameindtægter, der blev anslået til at udgøre 150 mio. EUR, og en stigning i udgifter til programmer, der blev anslået til at udgøre over 145 mio. EUR, dvs. et samlet beløb på 300 mio., mens den anmeldte støtte beløb sig til 150 mio. EUR. Henset til denne størrelsesorden, var hensigten alene at kompensere for

halvdelen af France Télévisions' øgede nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed. Henset til denne størrelsesorden, ville omkostningerne i forbindelse med France Télévisions' kommercielle aktiviteter under alle omstændigheder have været begrænsede og deres udvikling på kort sigt stort set uvæsentlig.

160 Hvad angår M6's argument om, at Kommissionen ikke nøjagtigt havde vurderet de konkrete betingelser, der førte til nedgangen i France Télévisions' reklameindtægter, har Kommissionen gjort gældende, at det i relation til den anfægtede beslutning ikke var nødvendigt at undersøge de eksakte årsager til dette tab.

161 Hvad angår begrundelsen i den anfægtede beslutnings punkt 9 om årsagerne til nedgangen i France Télévisions' reklameindtægter er de af M6 anfægtede punkter kun accessoriske i forhold til indholdet af den anfægtede beslutning.

162 Hvad angår M6's kritik af begrundelsen for den anfægtede beslutnings punkt 27 vedrørende kriteriet om den private investor, som opererer på markedsøkonomiske vilkår, er Kommissionen i vildrede med, hvad der rent faktisk menes med denne kritik, og har gjort gældende, at dette punkt i den anfægtede beslutning kun indeholder argumenter baseret på sund fornuft, som M6 på ingen måde har bevist er fejlagtige.

Rettens bemærkninger

163 Der skal henvises til fast retspraksis, hvorefter den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og

utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Begrundelseskravet skal bedømmes på grundlag af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af retsakten, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de faktiske og retlige elementer, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 35 og 36, og af 22.12.2008, sag C-333/07, Regie Networks, Sml. I, s. 10807, præmis 63, samt Rettens dom af 22.10.1996, sag T-266/94, Skibsværftsforeningen m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1399, præmis 230).

164 Hvad angår TF1's argument (jf. præmis 145) om, at begrundelsen af den anfægtede beslutning nødvendigvis må være mangelfuld, eftersom Kommissionen ikke havde indhentet alle de nødvendige oplysninger og ikke havde taget de oplysninger, den rådede over, i betragtning, skal dette argument forkastes, da det i realiteten forveksles med kritikken af det materielle, hvorved Kommissionens oplysninger og undersøgelse påstås utilstrækkelige, hvilket allerede er afvist i forbindelse med undersøgelsen af de foregående annullationsanbringender.

165 Hvad angår TF1's argument (jf. præmis 146 og 147) om, at Kommissionen uden begrundelse afveg fra sin tidligere praksis, da den tillod, at offentlige midler erstattede France Télévisions' kommercielle indtægter for så vidt angår hele reklameindtægtstabet, skal der peges på, at overholdelsen af proportionalitetsprincippet kræver, at »statsstøtten ikke må overskride nettoomkostningerne ved public service-opgaven under hensyntagen til andre direkte eller indirekte indtægter, der stammer fra public service-opgaven« (punkt 57 i meddelelsen om radio- og tv-virksomhed), idet

Kommissionen tilføjer, at »derfor vil den nettofortjeneste, der tilfalder de kommercielle aktiviteter som følge af public service-aktiviteterne, blive inddraget ved vurderingen af støttens proportionalitet« (punkt 57 i den nævnte meddelelse).

166 På tilsvarende vis har Kommissionen i RAI-beslutningen anført, at »kompensationen er kun tilladt i forbindelse med nettoomkostninger ved public service-opgaverne«, at »det betyder, at der skal tages hensyn til de direkte og indirekte indtægter af public service«, og således at »der fra de […] samlede public service-omkostninger […] f.eks. skal fratrækkes nettoreklameindtægter i forbindelse med transmission af programmer, der indgår i public service-opgaverne, og nettoindtægter, der stammer fra salg af denne type programmer« (punkt 123 i RAI-beslutningen).

167 For så vidt som TF1's ovennævnte argument for det første er baseret på den holdning, at de kommercielle indtægter, der ikke er forbundet med public service, ikke kan fratrækkes bruttoudgifterne for public service-opgaven, hvilket bevirker, at en nedgang i sådanne kommercielle indtægter ikke kan få nettoomkostningerne forbundet med public service-opgaven til at stige (jf. præmis 146), er det tilstrækkeligt at fastslå, at den konstaterede nedgang i de kommercielle indtægter vedrørte indtægter fra public service-opgaven, eftersom der var tale om indtægter fra salg af reklameplads i France Télévisions' public service-programmer. Kommissionen har derfor på ingen måde fraveget sin tidligere praksis ved at fastslå, at en nedgang i France Télévisions' reklameindtægter medførte en stigning i nettoomkostningerne forbundet med public service-virksomhed.

168 I det omfang TF1 i ovennævnte argument, således som det er formuleret i replikken (jf. præmis 147), for det andet har kritiseret Kommissionen for at have forvekslet begrebet kommercielle indtægter med begrebet nettofortjeneste og således ved at fravige sin tidligere praksis og uden begrundelse har godtaget, at den anmeldte støtte kunne kompensere for de kommercielle omkostninger, er det allerede fastslået (jf. præmis 90 og 91), at Kommissionen ikke har forvekslet de nævnte begreber, men i det væsentlige har fundet, at nedgangen i reklameindtægter i 2008 ikke ledsagedes af

en ændring af reklameomkostninger af et omfang, der kunne hindre påvisning af en forholdsmæssighed mellem nedgangen i de nævnte indtægter og nedgangen i nettofortjenesten, og følgelig mellem indtægtstabet og de øgede nettoomkostninger forbundet med public service-virksomhed.

169 Da Kommissionen herefter på ingen måde ses at have fraveget sin tidligere praksis, bør Retten forkaste TF1's argument om en manglende begrundelse i denne henseende, da det er baseret på en urigtig antagelse.

170 Hvad angår de argumenter (jf. præmis 149-151), hvorved M6 i det væsentlige kritiserer den utilstrækkelige undersøgelse af de præcise årsager til tabet i reklameindtægter samt den fejlagtige og ubegrundede karakter af Kommissionens påstand i den anfægtede beslutnings punkt 9 om reaktionen hos konkurrenterne efter meddelelsen af 8. januar 2008, skal det fastslås, at disse argumenter i det væsentlige svarer til de klagepunkter, der er fremsat i forbindelse med de ovenstående annullationsanbringender, som allerede er forkastet.

171 I lyset af ovenstående betragtninger skal annullationsanbringenderne om en tilsidesættelse af begrundelsespligten forkastes.

172 Da alle sagsøgernes anbringender skal forkastes, bør Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

173 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 87, stk. 4, bærer de medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

174 Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de i overensstemmelse med Kommissionens og France Télévisions' påstande pålægges at bære deres egne omkostninger samt betale Kommissionens og France Télévisions' omkostninger.

175 Canal +, som intervenient til støtte for sagsøgerens påstande, og Den Franske Republik, som intervenient til støtte for Kommissionens påstande, bærer hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Métropole télévision (M6) bærer sine egne omkostninger i sag T-568/08 og betaler Kommissionens og France Télévisions' omkostninger i denne sag.

3) Télévision française 1 SA (TF1) bærer sine egne omkostninger i sag T-573/08 og betaler Kommissionens og France Télévisions' omkostninger i denne sag.

4) Den Franske Republik og Canal + bærer hver deres egne omkostninger i sagerne T-568/08 og T-573/08.

Vilaras Prek Ciucă

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. juli 2010.

Underskrifter